

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M. H.**, bývajúceho vo V., proti žalovanej **M. H.**, bývajúcej vo V., zastúpenej JUDr. I. R., advokátkou v K., o zrušenie spoločného nájmu družstevného bytu, vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou, pod sp. zn. 4 C 37/2006, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 14. januára 2010 sp. zn. 5 Co 5/2009, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zo 14. januára 2010 sp. zn. 5 Co 5/2009 vo výroku, ktorým potvrdil prvostupňový rozsudok a uznesenie Krajského súdu v Prešove z 28. októbra 2010 sp. zn. 17 Co 95/2010 vo výroku o trovách konania **z r u š u j e** a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie:

Okresný súd Vranov nad Topľou rozsudkom (v poradí prvým) z 10. apríla 2007 č. k. 4 C 37/2006-77 zrušil právo spoločnému nájmu bytu č. X pozostávajúceho z 3 izieb, kuchyne a príslušenstva nachádzajúceho sa na X poschodí domu – bloku X na sídlisku O. vo V. s tým, že žalobca ako výlučný člen družstva bude byt naďalej užívať. Súd žalobcovi zabezpečenie bytovej náhrady pre žalovanú neuložil. Žalovanú zaviazal uhradiť žalobcovi trovy konania 10 849 Sk k rukám jeho právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd v Prešove uznesením zo 6. decembra 2007 sp. zn. 5 Co 106/2007 zrušil rozsudok prvostupňového súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s poukazom na § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a nesprávneho rozhodnutia.

Okresný súd Vranov nad Topľou rozsudkom (v poradí druhým) z 3. októbra 2008 č. k. 4 C 37/2006-217 zrušil právo spoločnému nájmu žalobcu a žalovanej k bytu č. X.

pozostávajúceho z 3 izieb, kuchyne a príslušenstva nachádzajúceho sa na X poschodí domu – bloku X na sídlisku O. vo V. s tým, že žalobca ako výlučný člen družstva bude byt naďalej užívať. Žalovanej uložil povinnosť vypratať predmetný byt v lehote 30 dní od zabezpečenia náhradného bytu žalobcom. Žalovanej zároveň uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania 26 526,50 Sk do troch od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že rozvedení manželia majú nezaopatrené deti. Zo správy S. vo V., je zrejmé, že výlučným vlastníkom bytu sa má stať žalobca. Prvostupňový súd skonštatoval, že žalobca sa pričínil o pridelenie družstevného bytu, navyše rodinný dom, ktorý taktiež patrí do BSM je schopný užívania. Žalovaná má vyriešenú bytovú otázku, pretože býva spolu s deťmi v byte svojej matky (tá sa zdržuje v Českej republike). Všetky poplatky za byt, ktorý je predmetom tohto konania platil žalobca, a tento bytovú otázku vyriešenú nemá, pretože býva dočasne u svojich rodičov. Minulé a aj súčasné výdavky spojené s predmetným bytom sú uhrádzané žalobcom a žalovaná o účasti na výdavkoch spojených so správou bytu ako aj s jeho udržiavaním neprejavuje záujem. Žalovaná účelovo predložila doklady o tom, že v byte býva K. H., svedkovia tieto skutočnosti na pojednávaní nepotvrdili. Prvostupňový súd zistil, že účastníci konania pracujú v okrese Vranov nad Topľou. Súd pri rozhodovaní o poskytnutí bytovej náhrady uzavrel, že právo rozvedeného manžela na náhradný byt pri zrušení práva spoločného nájmu bytu podľa § 705 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka nemožno odoprieť, ak rozvedený manžel užíva byt patriaci inej osobe. Odopretie práva na náhradný byt s poukazom na § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka prichádza do úvahy len v mimoriadnych situáciách, napr. vtedy, ak by sa rozvedený manžel domáhal bytovej náhrady napriek tomu, že jeho bytové potreby sú uspokojené v súlade so zákonom v inom byte so známami trvalosti, úplnosti a nerušenosti. Za takýto byt nie je možné považovať byt, užívanie ktorého je založené iba na súhlase tretej osoby (hoci aj rodiča) bez toho, aby rozvedenému manželovi k nemu vzniklo právo nájmu. Súd súčasne poukázal na dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajúce v tom, že žalovaná sa stará o ich spoločné deti, ktoré sú nezaopatrené a ktoré so žalovanou žijú v spoločnej domácnosti. Preto súd zaviazal žalovanú na vypratanie predmetného bytu do 30 dní od zabezpečenia náhradného bytu. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p.

Krajský súd v Prešove rozsudkom zo 14. januára 2010 sp. zn. 5 Co 5/2009 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa okrem výroku o trovách konania, v časti trov konania ho zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Rozhodnutie odôvodnil tým, že prvostupňový súd správne zistil, že manželstvo účastníkov konania bolo

rozvedené a že po rozvoze je potrebné vyporiadať práva a povinnosti rozvedených manželov v súvislosti s nájmom 3-izbového družstevného bytu. Správne tiež vyhodnotil, že po zrušení práva spoločného nájmu bytu bude tento byt ďalej užívať žalobca ako nájomca a výlučný člen S.. Žalobca sa pričínil o to, aby účastníci konania získali uvedený byt počas trvania manželstva, o čom nepochybne svedčia všetky dôkazy, ktoré správne vyhodnotil súd prvého stupňa a navyiac, ktoré neboli vyvrátené ani v odvolacom konaní. Bolo zistené, že žalobca byt získal z titulu stabilizácie ako pracovník P. S.. Aj keď pracovný pomer žalobcu sa u tohto zamestnávateľa skončil pred uplynutím 10-ročnej stabilizačnej doby, nebolo preukázané, že by pôžičku alebo aspoň jej alikvotnú čiastku, manželia boli nútení vrátiť, prípadne, že by pôžička, ktorú získali na zabezpečenie členských práv a povinností k uvedenému družstevnému bytu bola počas trvania manželstva splácaná. Táto suma predstavovala stabilizáciu pracovníka v rozsahu 10 rokov, ktorá suma sa nevracala pri ukončení pracovného pomeru z organizačných dôvodov. V pôvodnom rozhodnutí odvolacieho súdu bolo konštatované, že z manželstva maloleté deti nepochádzajú, avšak je potrebné prihliadnuť aj na záujem plnoletých detí, ktoré žijú v spoločnej domácnosti s rodičmi. Správne postupoval prvostupňový súd, keď hľadisko záujmu detí vyhodnotil tak, že ustupujúcej žalovanej priznal bytovú náhradu, pričom záujem detí sa nemusí vždy nutne vo výroku rozsudku prejaviť tak, že ďalším nájomcom bytu bude určený ten z manželov, ktorý žije v spoločnej domácnosti so svojimi deťmi. Tým, že výrokom rozsudku bolo garantované právo žalovanej na bytovú náhradu, zabezpečilo sa aj deťom pochádzajúcim z tohto manželstva právo na riadne bývanie s matkou v primeranom náhradnom byte. Správne postupoval prvostupňový súd, keď rešpektoval stanovisko prenajímateľa. Prenajímateľ vo svojom stanovisku pri ďalšom nájme a členstve v družstve preferoval žalobcu. Toto stanovisko prenajímateľa prevážilo nad všetkými ostatnými okolnosťami dôležitými pre rozhodnutie vo veci a najmä nad záujmom plnoletých detí, ktoré pochádzajú z manželstva a potrebami oboch manželov. Námietky žalovanej uvedené v odvolaní považoval odvolací súd za nedôvodné. Odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. zrušil výrok prvostupňového rozsudku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Okresný súd Vranov nad Topľou uznesením zo 4. mája 2010 č. k. 4 C 37/2006-475 žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Následne Krajský súd v Prešove uznesením z 28. októbra 2010 sp. zn. 17 Co 95/2010 návrh na prerušenie konania zamietol a prvostupňové uznesenie o trovách konania potvrdil. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej trovy

odvolacieho konania 41,60 € do troch dní od právoplatnosti uznesenia na účet jej právnej zástupkyne.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie. Jeho prípustnosť vyvodzovala z § 237 písm. f/ O.s.p. a jeho dôvodnosť z § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. Navrhla, aby dovolací súd zmenil rozsudok odvolacieho súdu a rozhodol o návrhu žalobcu tak, že za výlučnú nájomníčku a členku družstva určí žalovanú a žalobcovi právo na bytovú náhradu neprizná, zároveň uloží žalobcovi povinnosť vypratať predmetný byt do X dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia. Alternatívne navrhla zrušiť napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uviedla, že krajský súd vo svojom prvom rozhodnutí (zrušujúcom uznesení) uviedol, že v konaní nebolo zistené, kto nakladá s rodinným domom pariacim do BSM a prečo v rodinnom dome účastníci konania nebyvajú, či vôbec v tomto rodinnom dome je možné riešiť bytovú otázku jedného z účastníkov konania. Na základe zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu prvostupňový súd doplnil dokazovanie a vydal rozsudok, ktorý žalovaná napadla odvolaním. V odvolaní žalovaná argumentovala tým, že prvostupňový súd sa nevysporiadal s otázkou, ktorý z účastníkov konania môže uspokojovať svoju potrebu bývania v rodinnom dome nachádzajúcom sa vo V., N. č. X. Poukázala na dokazovanie vykonané správou Mesta Vranov nad Topľou a predložila dôkazy, že pre ňu je bývanie v rodinnom dome vylúčené. Odvolací súd sa nečakane, nevysvetliteľne a bez akéhokoľvek zdôvodnenia odchytil od svojho právneho názoru vysloveného vo svojom skoršom rozhodnutí, v ktorom nezistenie vyššie uvedenej skutočnosti považoval za jeden z dôvodov na zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa (prvého v poradí). Uviedla, že odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie procesný postup, v dôsledku ktorého účastník nemôže uplatniť konkrétne procesné práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom. Podľa ustálenej súdnej praxe, k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen procesným postupom súdu, ktorý rozhodnutiu predchádza, ale aj rozhodnutím samým. Takým rozhodnutím je aj rozsudok, ktorý je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov. Ak sa súd nedostatočným (neúplným) spôsobom vysporiada s argumentáciou účastníka týkajúcou sa skutkovej a právnej stránky rozhodovanej veci, takým postupom vo svojich dôsledkoch odníma účastníkovi právo konať pred súdom a porušuje jeho právo na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V takom prípade účastník nemá možnosť posúdiť správnosť resp. nesprávnosť

rozhodnutia, prípadne postupu súdu. Krajský súd teda nielenže neodstránil tento nedostatok rozhodnutia súdu prvého stupňa spočívajúci v jeho nedostatočnom odôvodnení, pričom mu táto povinnosť vyplýva z ustanovení O.s.p. o odvolacom konaní, ale sám náhlou a nečakanou zmenou svojho právneho názoru porušil právo žalovanej na spravodlivé súdne konanie a na predvídateľnosť súdneho rozhodnutia.

Žalobca sa k dovolaniu žalovanej nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovení § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Nakoľko v prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom v jeho výroku prípustnosť dovolania nevyslovil, ani nejde o potvrdzujúci rozsudok vo veci neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.), je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalovanej z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237

O.s.p. (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.), neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. V zmysle § 237 O.s.p. je dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Dovolateľka vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. nenamietala a ich existencia v dovolacom konaní nevyšla najavo.

S prihliadnutím na obsah dovolania dovolací súd osobitne skúmal, či postupom súdov nedošlo k odňatiu možnosti účastníka konania pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Túto vadu dovolateľka videla v porušení jej práva na spravodlivé súdne konanie (nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí súdov oboch stupňov, resp. ich nepreskúmateľnosť, prekvapivé rozhodnutie).

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že námietka dovolateľky týkajúca sa nepreskúmateľnosti, resp. nedostatočnej odôvodnenosti písomného vyhotovenia rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu nie je dôvodná.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide

o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré zrušil právo spoločnému nájmu žalobcu a žalovanej k predmetnému bytu s tým, že žalobca ako výlučný člen družstva bude byt naďalej užívať ako aj dôvody, pre ktoré žalovanej uložil povinnosť vypratať predmetný byt v lehote 30 dní od zabezpečenia náhradného bytu žalobcom. Odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil (vo veci samej). Ich rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ/ka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Rovnako nemožno rozhodnutia súdov považovať za prekvapivé a ani nepredvídateľné.

Dovolací súd však zistil vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. z iného dôvodu, ako namietala žalovaná vo svojom dovolaní.

Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., je vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní odnímajúci účastníkovi možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov.

Zásada kontradiktórnosti konania, ktorá síce v našom právnom poriadku výslovne upravená nie je, no patrí medzi všeobecné zásady občianskeho súdneho konania a je jedným z prvkov spravodlivého súdneho procesu, spočíva v existencii procesnej rovnosti účastníkov konania, v tzv. rovnosti zbraní účastníkov, v rámci ktorej „každá strana musí mať zásadne možnosť nielen predložiť dôkazy a argumenty, ktoré považuje za nutné pre úspech jej požiadaviek, ale musí mať i možnosť zoznámiť sa s každým dokladom a pripomienkou predloženými súdu za účelom ovplyvniť jeho rozhodnutie, a vyjadriť sa k nim“ (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Mantovanelli proti Francúzsku z 18. marca 1997).

Porušenie povinnosti doručiť odvolanie vrátane vyjadrenia k odvolaniu účastníkom konania má za následok vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože sa účastníkovi konania odníma možnosť uplatnenia procesného práva vyjadriť sa k úkonu druhého účastníka konania.

Dovolací súd zo spisu zistil, že žalovaná napadla rozsudok okresného súdu (druhý v poradí) odvolaním (č. l. 227 a nasl.). Toto odvolanie bolo zaslané na vyjadrenie žalobcovi (č. l. 233), ktorý sa následne podaním z 8. decembra 2008 k odvolaniu žalovanej vyjadril (č. l. 235 a nasl.). Zo zápisnice z pojednávania pred dovolacím súdom z 2. apríla 2009 vyplýva, že za prítomnosti účastníkov konania, resp. ich právnych zástupcov súd oboznámil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, odvolanie, vyjadrenie k odvolaniu, uznesenie o oslobodení žalovanej od platenia súdnych poplatkov. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaná bola oboznámená s vyjadrením žalobcu k jej odvolaniu. Pojednávanie bolo po vypočutí účastníkov, resp. ich právnych zástupcov odročené. V priebehu dovolacieho konania žalobca doplnil svoje vyjadrenie k odvolaniu žalovanej (č. l. 257 a nasl.). Ako vyplýva zo spisu, toto vyjadrenie žalovanej doručené nebolo a dovolací súd s týmto podaním účastníkov konania (žalovanú) neoboznámil ani na následnom pojednávaní 14. januára 2010, na ktorom došlo aj k vyhláseniu rozsudku.

Vzhľadom na to, že predmetné podanie žalobcu obsahovalo aj vyjadrenie k odvolaniu žalovanej (resp. doplnenie vyjadrenia), dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov treba tiež považovať za súčasť práva na spravodlivý proces. Nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred

súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní, ako súčasťou práva na spravodlivý proces (mutatis mutandis I.ÚS 2/05, I.ÚS 100/04, I.ÚS 335/06).

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcej časti spolu so súvisiacim uznesením odvolacieho súdu o trovách konania a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znovu o trovách pôvodného ako aj dovolacieho konania (§ 243 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. septembra 2011

JUDr. Jana B a j á n k o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť .
Hrčková Marta